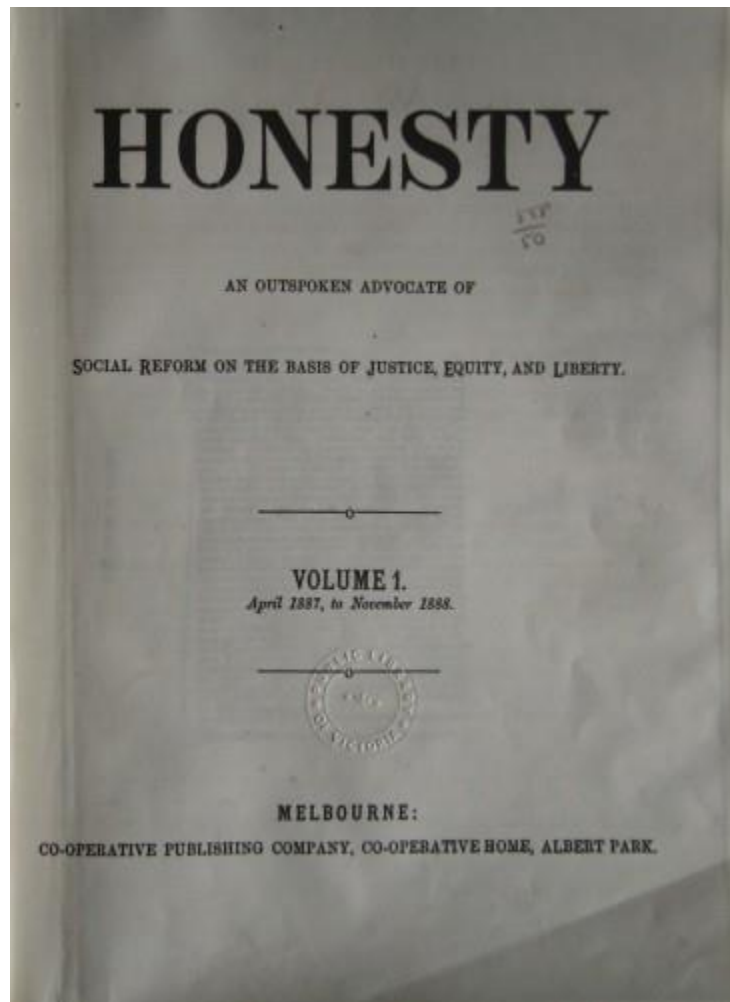

**Η κινεζική εργασία - Ένα άρθρο στην αναρχική εφημερίδα
«Honesty», στη Μελβούρνη, στις 28 Αυγούστου 1887**

Εισαγωγή της μετάφρασης

Τον 19ο αιώνα σε αρκετά μέρη της Αυστραλίας υπήρξε έντονη παρουσία Κινέζων εργατών, οι οποίοι εργάζονταν σε διάφορες δουλειές, κατανάλωναν ελάχιστα, κάνοντας στην ουσία μια ασκητική ζωή, ενώ έστελναν αρκετά εμβάσματα στην Κίνα. Όλα αυτά θορύβησαν κύκλους Αυστραλοάγγλων εργατών, γεννώντας έτσι και ένα είδος ρατσισμού. Το τότε συνδικαλιστικό κίνημα συνηγορούσε ζητώντας από τις αποικιακές αρχές τη μείωση ή και την ολική απαγόρευση της έλευσης Κινέζων εργαζόμενων. Σε μερικές περιπτώσεις η αντικινεζική υστερία ξεπέρασε τα όρια και σημειώθηκαν επιθέσεις. Για παράδειγμα, στην περίφημη εξέγερση των χρυσοθήρων του Eureka, στη Βικτώρια του 1856, μερίδα των εξεγερμένων -στην πλειοψηφία τους Ευρωπαίων- επιτέθηκε σε Κινέζους εργάτες στα χρυσορυχεία.

Στο κείμενο της «Honesty» γίνεται, επίσης, λόγος για Αυστραλασία. Αυτό γιατί οι πρώτοι εκείνοι αναρχικοί (όπως και αρκετές οργανώσεις της αριστεράς - και μέχρι τις μέρες μας) έβλεπαν την Αυστραλία ως μέρος της γενικότερης Ασίας, παρά το γεγονός ότι η πλειοψηφία της εργατικής τάξης ήταν αγγλοσαξωνικής και ευρωπαϊκής καταγωγής. Με τον όρο αυτό ευελπιστούσαν στη συγκρότηση ενός ακηδεμόνευτου εργατικού και γενικότερα κοινωνικού επαναστατικού κινήματος σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της Ασίας και της Ωκεανίας, που θα έθετε τις βάσεις για μια αντίστοιχη κοινωνία ισότητας.

Σε ένα άλλο σημείο γίνεται λόγος για τις αποικιακές αρχές. Αυτό γιατί η Αυστραλία δεν ήταν τότε ακόμα ομοσπονδία. Αποτελείτο από ξεχωριστές αποικίες (Νέα Νότια Ουαλία, Βικτώρια, Κουίνσλαντ κ.λπ.) που στην ουσία δεν συνδέονταν μεταξύ τους πολιτειακά και διοικητικά. Η Αυστραλιανή Κοινοπολιτεία, όπως την ξέρουμε σήμερα, συγκροτήθηκε από αυτές τις αποικίες, το 1901 στη Μελβούρνη, πρώτη πρωτεύουσά της.

Η «Honesty» κυκλοφόρησε από τον Απρίλιο του 1887 έως τον Νοέμβριο του 1888. Ήταν η πρώτη αναρχική εφημερίδα στην Αυστραλία και κυκλοφορούσε από την Melbourne Anarchist Club (Αναρχική Λέσχη Μελβούρνης). Στους βασικούς συντελεστές έκδοσής της περιλαμβάνονταν οι αδελφοί David και Will (αργότερα γνωστός ως ριζοσπάστης βιβλιοπώλης) Andrade, I.A. Andrews και Chummy Fleming. Πηγή: Reason in Revolt. <http://www.reasoninrevolt.net.au/>

Το άρθρο

Η επίσκεψη των Κινέζων επιτρόπων στην Αυστραλία [Μάιο έως Σεπτέμβριο 1887] έχει προσφέρει μια νέα ευκαιρία σε όσους ασχολούνται με τα ζητήματα της εργασίας να επαναφέρουν στην επιφάνεια τις παλιές γνωστές αντι-κινεζικές τους κραυγές. Πάλι ακούμε τα ουρλιαχτά τους μαζί με τις φάυλες συνήθειές τους -σαν να τους έχουμε ποτίσει με όπιο-, τις επικλήσεις τους για μια «απλή» ζωή, καθώς και τη βιομηχανική τους επιτυχία. Είναι καιρός που οι εργάτες πρέπει να δουν αυτό το θέμα αυτό κατάματα και να το αντιμετωπίσουν με βάση μια ορθολογική προσέγγιση.

Οι Κινέζοι διώκονται εδώ και αρκετό καιρό. Όχι μόνο τους έχει επιβληθεί κεφαλικός φόρος και άλλα νομοθετικά εμπόδια που παρεμβάλλονται στο δρόμο της μετανάστευσής τους σε αυτές εδώ τις ακτές, αλλά εκτυλίσσεται και μια συνεχής προσπάθεια να οδηγηθούν έξω από κάθε εργασία, αν όχι και να διωχθούν από τις αποικίες συνολικά. Γίνονται συνεχώς συναντήσεις και διαμαρτυρίες στο Queensland ενάντια στην απασχόλησή τους, συνδικάτα στη Βικτώρια με διάφορες συναλλαγές προσπαθούν να διώξουν την «κίτρινη αγωνία» και παντού υπάρχουν ενδείξεις αποφασιστικής εχθρότητας απέναντί τους.

Εκφράζονται φόβοι ότι αντικαθιστούν τις ευρωπαϊκές φυλές και οι απόγονοι των «ευγενών Βρετανών», κινδυνολογώντας με τρόμο για τον μεγάλο τους αριθμό, αν και στην πραγματικότητα, δεν υπάρχουν ούτε καν πενήντα χιλιάδες Κινέζοι σε όλη την Αυστραλασία, τη στιγμή που υπάρχουν δύο εκατομμύρια οκτακόσιες χιλιάδες Ευρωπαίοι, - εξήντα πέντε από εμάς αντιστοιχούν σε έναν Κινέζο. Σκεφτείτε το: εξήντα πέντε λευκοί άνδρες φοβούνται να ανταγωνιστούν έναν με κίτρινο δέρμα! Έχουν πραγματικά ανησυχήσει για το γεγονός ότι οι Κινέζοι εργάζονται ως κηπουροί, ξυλουργοί, εργάτες ορυχείων, πλανόδιοι πωλητές, αποθηκάριοι, μάγειρες, εργάτες και πιθανότατα σύντομα θα πλένουν και τα ρούχα μας.

Αυτό που έχει σημασία για τον εργάτη είναι ότι ο Κινέζος γείτονάς του είναι επίσης εργάτης - και εάν πράγματι ήταν τεμπέλης τότε ίσως θα υπήρχαν κάποιοι λόγοι για τις εν λόγω καταγγελίες. Οι Κινέζοι έχουν έρθει εδώ γιατί είναι εργατικοί και επίμονοι, και όμως καταδικάζονται για αυτή την επιμονή τους. Αν υπερέχουν ως ξυλουργοί το χρωστούν στη φθηνή παραγωγή τους, αλλά είναι και σαφώς πλεονέκτημα για εμάς που αγοράζουμε τα προϊόντα τους. Αν πωλούν σε χαμηλές τιμές, είναι μεν δική τους απώλεια, αλλά προς όφελος των κακώς αμειβόμενων δικών μας εργατών, οι οποίοι μπορούν είτε να αγοράσουν μόνο φθηνά είδη είτε δεν μπορούν να αγοράσουν κανένα. Εάν μεταφέρουν τα χρήματά τους -πράγμα χωρίς σημασία από μόνο του- στην Κίνα, είμαστε και πάλι οι κερδισμένοι, γιατί έχουν καταναλώσει το λιγότερο από τα προϊόντα μας. Αν εργάζονται τόσο επιμελώς, και τόσες πολλές ώρες, για να παράγουν τόσο πολύ, είναι πάλι προς όφελός μας γιατί έχουν έτσι περισσότερα χρήματα για να καταναλώνουν. Αν κάνουν οικονομία -αν ζουν έτσι απλά- τότε δεν υποφέρουμε τίποτε άλλο από την έλλειψη κατανάλωσης. Και όμως, ο Ευρωπαίος εργάτης ανταγωνίζεται τον φτωχό «John», επειδή παράγει πάρα πολύ και καταναλώνει πολύ λίγο!

Αν οι Κινέζοι που εργάζονται είναι η αιτία που οι Ευρωπαίοι πεθαίνουν από την πείνα, είναι σαφές ότι δεν είναι ο Κινέζος -ο οποίος παράγει πολύ και καταναλώνει λίγο-, αυτός που φταίει. Πρέπει να κοιτάξουμε πιο πέρα. Θα πρέπει να αναζητήσουμε τον εκμεταλλευτή που δεν παράγει τίποτα και καταναλώνει πολύ. Το γεγονός είναι ότι η νομοθεσία έχει μονοπωλήσει τον πλούτο της φύσης στα χέρια των λίγων τεμπέληδων και οι εργαζόμενοι -Κινέζοι και Ευρωπαίοι- κόβουν ο ένας τον λαιμό του άλλου για τα ψίχουλα από το τραπέζι του πλουσίου, όταν θα μπορούσαν πιο σωστά να πάψουν να συσσωρεύουν τους καρπούς της εργασίας τους στο τραπέζι.

Οι Κινέζοι, όπως εμείς, είναι τα θύματα του μονοπωλίου και της εκμετάλλευσης. Κάθε Κινέζος που θα του απαγορευτεί η είσοδος στην Αυστραλασία αύριο, δεν θα σταματήσει τα κακά να εξακολουθούν να είναι τόσο άσχημα όσο ποτέ. Αντί οι Κινέζοι να είναι οι αποδιοπομπαίοι τράγοι του οικονομικού αδιεξόδου, όπως είναι τώρα, οι θέσεις τους θα αναπληρωθούν από τους Ευρωπαίους αποδιοπομπαίους τράγους. Ενώ το μονοπώλιο υποστηρίζει ότι κάποιοι πρέπει να πάνε στον τοίχο και οι πιο αδύναμοι πρέπει να μειωθούν, ένας τεράστιος αριθμός εργατών πρέπει να θυσιαστεί στο βωμό της τοκογλυφίας.

Αρκετοί ρήτορες και επαγγελματίες εργατολόγοι διατείνονται ότι η όλη «δυσκολία» πρέπει να λυθεί αναγκάζοντας τους Κινέζους να υιοθετήσουν τα ήθη και έθιμά μας. Θα μπορούσε ένας τέτοιος

παραλογισμός να πάει πολύ πιο μακριά; Μήπως κάθε έξυπνος εργάτης φαντάστηκε για μια στιγμή ότι τα προβλήματα στην εργασία θα ελαχιστοποιηθούν αναγκάζοντας τους Κινέζους να τρώνε κρέας και να φορούν ευρωπαϊκά ενδύματα (όταν οι άλλοι εργαζόμενοι ήδη δεν έχουν αρκετά), να κόψουν τις πλεξίδες τους (οι οποίες δεν βλάπτουν κανέναν) και να επιδοθούν στα «πολιτισμένα» έθιμα του καπνίσματος, της πόσης μπύρας, να δηλητηριάζονται από τα οιοπνευματώδη και να ζουν σε μια απρόκλητη πολυτέλεια και ραθυμία; Θα πρέπει να αναζητήσουμε άλλα «διορθωτικά μέτρα».

Το ζήτημα της εργασίας των Κινέζων πρέπει να διευθετηθεί με την αντιστροφή των στόχων των συνδικαλιστών, οι οποίοι αναζητούν υψηλούς μισθούς και υψηλές τιμές - δύο αρχές οι οποίες καταστρέφουν ο ένας τον άλλο. Πρέπει να στοχεύουμε σε υψηλούς μισθούς και χαμηλές τιμές, ή με άλλα λόγια, την Αρχή του Κόστους. Όταν οι εργάτες συνδυάσουν μεταξύ τους την ανταλλαγή ισοδύναμου με ισοδύναμο, μποϊκοτάροντας όλους τους καπιταλιστές, τους τοκογλύφους και τους κερδοσκόπους γενικά, δεν πρόκειται να ακούσουμε τίποτα περισσότερο για το κινεζικό εργατικό ζήτημα, το οποίο συνιστά μία από τις πιο κούφιες αυταπάτες με την οποία τα μονοπώλια κρατούν υποταγμένους τους εργάτες.

*Μετάφραση: Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης, Μελβούρνη, Δεκέμβρης 2016